

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 182/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť U., a. s., B., právne zastúpenej advokátom JUDr. J. V., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 3 Ncb 5/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť U., a. s., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júna 2007 doručená sťažnosť U., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou prostredníctvom svojho právneho zástupcu namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 Ncb 5/2007. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 6. júna 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že v právnej veci žalobcu proti sťažovateľke ako žalovanej o uloženie zákazu potvrdzovania prihlášok na verejné zdravotné poistenie vedenej Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 28 Cb 431/06 podala sťažovateľka 4. apríla 2007 okresnému súdu návrh podľa § 12 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, aby bola táto občianskoprávna vec z dôvodu vhodnosti prikázaná na prerokovanie a rozhodnutie Okresnému súdu Bratislava II. Uznesením krajského súdu č. k. 3 Ncb 5/2007-522 z 30. apríla 2007 bol tento návrh zamietnutý. Uznesenie bolo sťažovateľke doručené 10. mája 2007.

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď v uznesení ohľadom výroku týkajúceho sa návrhu na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti neuviedol náležité odôvodnenie, teda neuviedol, o aké skutkové zistenia svoje rozhodnutie oprel a aké právne úvahy ho viedli k jeho rozhodnutiu. Preto je podľa sťažovateľky napadnuté uznesenie nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Pritom jasne a jednoznačne odôvodnené meritórne rozhodnutie alebo rozhodnutie procesnej povahy tvorí súčasť základného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy, listiny a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 3 Ncb 5/2007 s tým, aby bolo uznesenie v časti výroku o zamietnutí návrhu na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti zrušené a v tomto rozsahu vec vrátená na ďalšie konanie.

2. Z podania sťažovateľky z 2. apríla 2007 označeného ako „Námietka žalovaného podľa § 105 ods. 1 OSP ohľadom miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Bratislava I na konanie a návrh podľa § 12 ods. 2 OSP na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti“ vyplýva, že hoci žalobca ním podanú žalobu označil ako „žalobu na ochranu proti nekalej

súťaži“ a domáhal sa rozsudku, ktorým by bolo sťažovateľke zakázané potvrdzovať podania označené ako prihláška na verejné zdravotné poistenie, neskorším podaním doručeným 16. marca 2007 požiadal o pripustenie zmeny žaloby v tom zmysle, že sťažovateľka má žalobcovi zaplatiť finančnú čiastku. Takto zmenenou žalobou sa teda žalobca domáhal iného plnenia na rovnakom skutkovom základe. Okresný súd zmenu žaloby 21. marca 2007 pripustil. Takýto postup žalobcu nasvedčuje podľa názoru sťažovateľky tomu, že žalobca mal od začiatku v úmysle domáhať sa peňažného plnenia, a nie samotnej ochrany proti nekalej súťaži. Označenie pôvodného podania ako žaloby o ochranu proti nekalej súťaži a naformulovanie nároku v petite žaloby bolo zrejme účelové, čomu nasvedčuje aj zásadná zmena žaloby, o pripustenie ktorej žalobca požiadal v čase, keď od podania žaloby uplynuli len tri mesiace a vo veci sa neuskutočnilo ani jedno pojednávanie. Označením podania ako „žaloba na ochranu proti nekalej súťaži“ a primeraným naformulovaním jej petitu žalobca dosiahol miestnu príslušnosť okresného súdu ako súdu špecializovaného na agendu priemyselnej ochrany namiesto Okresného súdu Bratislava II, ktorý je inak všeobecným súdom sťažovateľky. Keďže ide o prvý procesný úkon sťažovateľky vo veci samej, na základe uvedených skutočností namieta miestnu nepríslušnosť okresného súdu s tým, aby bola vec postúpená miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava II. Sťažovateľka ďalej alternatívne poukazuje na ustanovenie § 12 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku o vhodnej delegácii ako výnimke zo zásady perpetuatio fori a je toho názoru, že zamedzenie obchádzania zákona zo strany žalobcu vo forme účelového založenia miestnej príslušnosti okresného súdu a tiež odbremenenie okresného súdu od riešenia veci, ktorá v skutočnosti nespadá do jeho špecializovanej agendy, treba považovať za dôvod vhodnosti, pre ktorý prichádza do úvahy prikázať právnu vec Okresnému súdu Bratislava II.

3. Z uznesenia krajského súdu č. k. 3 Ncb 5/2007-522 z 30. apríla 2007 vyplýva, že návrh sťažovateľky na prikázanie veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 28 Cb 431/06 inému súdu z dôvodu vhodnosti sa zamieta a že sudkyňa JUDr. L. P. nie je vylúčená z prerokúvania a rozhodovania tejto veci. V súvislosti s návrhom sťažovateľky na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti podľa názoru krajského súdu podaním žalobcu zo 16. marca 2007, ktorým tento rozšíril pôvodne uplatňovaný nárok aj o nárok na náhradu škody, nedošlo k zmene predmetu sporu, ktorý sa i naďalej týka ochrany práv z nekalej súťaže, pre ktorý je

miestne i vecne príslušný okresný súd. Preto bolo potrebné návrh sťažovateľky na príkazanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti ako nedôvodný zamietnuť.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde v zásade každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie, že krajský súd v uznesení z 30. apríla 2007 neuviedol náležité odôvodnenie v súlade so zákonom a s označenými článkami ústavy, listiny a dohovoru.

Podľa názoru ústavného súdu tvrdenie sťažovateľky nezodpovedá skutočnosti.

Z listinných dôkazov, ktoré sťažovateľka ústavnému súdu predložila a ktorých podstatný obsah už bol uvedený, nepochybne vyplýva, že sťažovateľka odôvodnila svoj návrh na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti inému súdu tým, že miestnu príslušnosť okresného súdu založil žalobca účelovým predstieraním nekalosúťažnej povahy ním podanej žaloby. To sa podľa sťažovateľky odhalilo, keď žalobca neskorším podaním pôvodnú žalobu modifikoval. Na nápravu tohto stavu navrhla sťažovateľka postup podľa § 12 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Z uznesenia krajského súdu celkom jasne a jednoznačne vyplýva, že podľa jeho názoru neskorším podaním žalobcu sa nič nezmenilo na nekalosúťažnej povahe podanej žaloby, pretože týmto podaním bola pôvodná žaloba iba rozšírená o nárok na náhradu škody v peniazoch. To znamená, že argument, o ktorý sťažovateľka svoj návrh opierala, nepovažoval krajský súd za daný a akceptovateľný, a preto návrhu nemohol vyhovieť.

Možno konštatovať, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu týkajúce sa napadnutého výroku treba považovať za dostatočné, pretože mimo akúkoľvek pochybnosť z neho vyplýva, prečo rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku uznesenia.

Vzhľadom na tento záver ústavného súdu už nie je potrebné osobitne sa zaoberať otázkou, či napadnutým uznesením a spôsobom uvedeným sťažovateľkou prichádzalo vôbec do úvahy porušiť označené články ústavy, listiny a dohovoru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2007